

ΒΙΕΤΝΑΜ

Από την κομμουνιστική στην καπιταλιστική ουτοπία

Από τη Σαϊγκόν ως το Ανόι, η χώρα αναπνέει ιστορία και πρόοδο. Η πολυτέλεια, οι ουρανοξύστες και οι αγορές συνυπάρχουν με μνημεία πολέμου, μουσεία και παραδοσιακή αρχιτεκτονική, αποκαλύπτοντας έναν μοναδικό δυισμό στην καρδιά της Νοτιοανατολικής Ασίας

«Στο Βιετνάμ πυρπόλησαν το ρύζι, πυρπόλησαν το ρύζι / Στη Σαϊγκόν δεν μπόραες να ζήσεις / Δε σου 'φτανε ο αέρας για να ζήσεις / Τώρα, κρυμμένος στο ποτάμι, ανασαίνεις / Φομι-Τον, ανασαίνεις / Ανασαίνεις με καλάμι», Διονύσης Σαββόπουλος, Το Βιετνάμ.

Γράφει η **Ινώ Αφερτούλη**

Επικεφαλής του Παρατηρητηρίου Γεωπολιτικής και Διπλωματίας στο **Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής και Εξωτερικής Πολιτικής (ΕΛΙΑΜΕΠ)**

Υπάρχουν πολλοί μύθοι γύρω από το Βιετνάμ. Είναι καλύτερα ολόκληρη η ιστορία του ένας μύθος, όπως τουλάχιστον μεταφέρθηκε στη Δύση – Ευρώπη και Αμερική – για να γίνει το έμβλημα των επαναστατημένων γενεών της δεκαετίας του '60. Για τον λαό του ο αγώνας της ανεξαρτησίας ήταν μια εποποιία, η πραγματοποίηση ενός ονείρου. Αυτό το εθνικό αφήγημα παραμένει ζωντανό, η περιδιάβαση στις πόλεις και τα χωριά του Βιετνάμ το πιστοποιεί. Αλλά «συγκατοικεί» αρμονικά με έναν δυισμό, αυτόν μιας χώρας που έχει κομμουνιστικό καθεστώς και καπιταλιστική οικονομία.

Η δεκαετία του '60 σφραγίστηκε από εκατοντάδες γεγονότα που άμεσα ή έμμεσα συνδέονταν με τον πόλεμο του Βιετνάμ. Ήταν η δεκαετία της πιο έντονης ίσως διαχρονικά εκδήλωσης νεανικών κινημάτων και κινητοποιήσεων χιλιάδων σε καθημερινή σχεδόν βάση στις ευρωπαϊκές και αμερικανικές πόλεις. Προς αναζήτηση μιας ουτοπίας που στην Αμερική μεταφράσθηκε στην επικράτηση του φιλελεύθερου τρόπου ζωής και στην Ευρώπη στην ενίσχυση της κομμουνιστικής ιδεολογίας σε όλες τις εκφάνσεις της. Για όλους όσοι δεν έχουν λόγω ηλικίας τη γεύση εκείνης της περιόδου είναι ένα φαινόμενο

που γίνεται δύσκολα κατανοητό. Ήταν όμως έτσι και έχει αφήσει μια γλυκιά νοσταλγία σε όλες και όλους που το βίωσαν. Αυτή η νοσταλγία ωθεί και σήμερα ίσως χιλιάδες επισκέπτες στη χώρα που αποτέλεσε για δεκαετίες το σύμβολο του αντι-ιμπεριαλιστικού αγώνα. Και δεν έχω απάντηση αν οι χιλιάδες Αμερικανοί που την επισκέπτονται νιώθουν κάποια ενοχή, αν αναζητούν τα βήματα των πατεράδων τους που τόσο πολλοί θυσιάστηκαν σε έναν αχρείαστο πόλεμο ή αν απλώς επισκέπτονται μια πολύ όμορφη χώρα.

Είμαι όμως σίγουρη ότι οι νεότεροι συνταξιιώτες μας στις δύο σχεδόν εβδομάδες που περάσαμε διασχίζοντας το Βιετνάμ από τον Βορρά στον Νότο δεν έκαναν τις ίδιες σκέψεις με μένα. Ούτε έβλεπαν τα σύμβολα ενός κομμουνιστικού κράτους ως απόδειξη της αντοχής του. Έβλεπαν, αντίθετα, τα σύμβολα της καπιταλιστικής ευημερίας και αφθονίας ως απόδειξη της παγκοσμιοποίησης. Στο μπαρ του 40ού ορόφου του Hilton της Σαϊγκόν, για παράδειγμα, μου είναι δύσκολο να μη θυμηθώ το περίφημο «Bed In» του John Lennon και της Yoko Ono που διαμαρτυρόμενοι για τον πόλεμο πραγματοποίησαν γαμήλιο ταξίδι στην προεδρική σουίτα του Hilton του Άμστερνταμ από τις 25 έως και την 31η Μαρτίου 1969, ξαπλωμένοι στο κρεβάτι και καλώντας τους δημοσιογράφους από όλο τον κόσμο καθημερινά από τις 09.00 έως 21.00, να τραβήξουν φωτογραφίες και να κάνουν ερωτήσεις. Σήμερα θα μπορούσαν να κάνουν το ίδιο στην προεδρική σουίτα του Hilton της Σαϊγκόν ή των άλλων πολυτελών ξενοδοχείων αφού όλα έχουν ανοίξει καταλύματα στην οικονομική καρδιά του Βιετνάμ μαζί με όλα τα μεγάλα ονόματα της υψηλής

ραπτικής, της υποδηματοποιίας, των ειδών πολυτελείας. Το κέντρο της Σαϊγκόν χωρίς υπερβολή συγκεντρώνει πολύ περισσότερα καταστήματα πολυτελείας από την Αθήνα!

Αυτή η πρωτεύουσα του Νότου είναι τόσο συνδεδεμένη με τη γαλλική αποικιοκρατική παράδοση που ουσιαστικά παραδόση που συναντάς παντού περιδιαβαίνοντας την πόλη, θυμίζοντας έντονα την αλπομένητη ταινία με την Κατρίν Ντενέβ – «Indochine». Και αισθάνεσαι ότι εκεί στο Continental θα τη δεις ξαφνικά να μπαίνει για μια χορο-εσπερίδα. Μνημείο ιστορικό αυτό το ξενοδοχείο που έκτισαν οι Γάλλοι – Κορσικανοί καλύτερα – για να έχουν κάπου να μένουν και να διασκεδά-

1. ΒΙΕΤΝΑΜ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΥΤΟΠΙΑ

Μέσο: . . . . . ΤΑ ΝΕΑ_INT

Ημ. Έκδοσης: . . . 01/02/2026 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 21/02/2026

Σελίδα: 31

Ο βασιλιάς Μεκόνγκ, πύλη εισόδου στη νοτιοανατολική Ασία, πόλος έλξης των διεκδικητών του Βιετνάμ ανά τους αιώνες

Σεμνό το «παλάτι» του Χο Τσι Μινχ στο Ανόι με τα σημαϊάκια με το σφυροδρέπανο να θυμίζουν ότι η χώρα παραμένει κομμουνιστική

IND ΑΦΗΡΟΥΑΝ

IND ΑΦΗΡΟΥΑΝ

Η ακτογραμμή από τον Βορρά στον Νότιο με χιλιάδες νησιωτικά συμπλέγματα, τα περισσότερα ακατοίκητα, είναι ίσως το πιο δυνατό στοιχείο της ομορφιάς του Βιετνάμ

IND ΑΦΗΡΟΥΑΝ

1. ΒΙΕΤΝΑΜ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΥΤΟΠΙΑ

Μέσο: . . . . . ΤΑ ΝΕΑ_INT

Ημ. Έκδοσης: . . .01/02/2026 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .21/02/2026

Σελίδα: 32

30 Int. Απω Ανατολή

ζουν. Δεν βομβαρδίστηκε στη διάρκεια του πολέμου αφού φιλοξενούσε τον επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών αλλά και πολλούς ξένους ανταποκριτές. Φαντάζομαι την ατμόσφαιρα και την ένταση εκείνης της περιόδου όπου οι ήχοι των γραφομηχανών και του τέλεξ δεν θα ήταν μάλλον οι εντονότεροι στο κέντρο μιας πόλης σε εμπόλεμη κατάσταση. Η ίδια αίσθηση και στο Προεδρικό Μέγαρο, την έδρα της τελευταίας κυβέρνησης του Νότιου Βιετνάμ που έπεσε στις 30 Απριλίου 1975 όταν ένα ταγκ του στρατού των Βορείων εισέβαλε μέσα από την κεντρική του πόλη για να γράψει την τελευταία πράξη του πολέμου. Σήμερα το κτίριο αποκαλείται «Μέγαρο της Επανενώσεως» και ο τελευταίος πρόεδρος του Νότιου Βιετνάμ, Nguyen Van Thieu, πέθανε ήσυχα το 2001 στη Βοστώνη. Είχε προηγηθεί η δραματική έξοδος των Αμερικανών με τη μεγαλύτερη επιχείρηση διάσωσης στην ιστορία με ελικόπτερα. Η αντίστοιχη του Αφγανιστάν το 2021 ξύπνησε αυτές τις ντροπιαστικές για τις ΗΠΑ μνήμες.

Αλλά η σημερινή Σαϊγκόν δεν έχει μόνο τα αποικιοκρατικά γαλλικά κτίρια, στολισμένα με το σφυροδρέπανο και τη σημαία της χώρας, σε κόκκινο και κίτρινο χρώμα και τα δύο σύμβολα. Είναι ένα μείγμα ασιατικής και δυτικής αρχιτεκτονικής, όπως πολλές σύγχρονες μεγαλουπόλεις της Ασίας. Και έχει το χαρακτηριστικό των πόλεων αυτών, δυναμισμό, εκατομμύρια κατοίκους και εκατομμύρια μαγαζιά, μικρά, μεσαία, μεγάλα. Το οικονομικό κέντρο του Βιετνάμ δεν θα αφήσει ανικανοποίητο κανέναν καταναλωτή, μπορεί να του διαθέσει τα πάντα. Όπως επιβεβαιώνεται και από τη γειτνίαση του ουρανοξύστη της κρατικής Saigon Marina με τη σημαία της χώρας στην κορυφή του με εκείνου της J.P. Morgan. Τα πυροτεχνήματα την παραμονή της Πρωτοχρονιάς φώτιζαν και τους δύο όπως και ολόκληρη την πόλη δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα γιορτής αντίστοιχη μεγάλων ευρωπαϊκών και αμερικανικών πόλεων με τη σαμπάνια να ρέει άφθονη χωρίς ιδεολογικές ενδοχές.

Η πρωτεύουσα του κράτους, το Ανόι, είναι επίσης μια πόλη με φρενήρη ρυθμό, παρότι πιο παραδοσιακή και επιφανειακά πιο κομμουνιστική, αφού φιλοξενεί τα όσια και τα ιερά του νικηφόρου πολέμου των Βορείων, το μασωλείο του Χο Τσι Μινχ, τα μουσεία του πολέμου και τα κυβερνητικά κτίρια σοβιετικής έμπνευσης.

Δεν είναι όμως μόνο τα αστικά κέντρα του Βιετνάμ. Μια χώρα με έκταση 331.690 τετραγωνικά χιλιόμετρα εκτείνεται κατά μήκος της Νότιας Σινικής Θάλασσας και αυτή η πολύ μεγάλη ακτογραμμή την κάνει μια από τις πιο όμορφες χώρες του κόσμου. Έχει συγκλονιστικές γοπτείες νησιώτικα συμπλέγματα και καταπράσινα βουνά, μαζί και με το σήμα κατατεθέν της Νοτιοανατολικής Ασίας, τις απέραντες εκτάσεις με οριζώνες.

Οι μνήμες του πολέμου παραμένουν ζωντανές και είναι τμήμα του εθνικού αφηγήματος. Οι χιλιάδες επισκέπτες θα το ακούσουν στις ξεναγήσεις τους και τα τοπόσημα εκείνης της περιόδου περιλαμβάνονται σε όλες τις τουριστικές διαδρομές. Το ίδιο και τα σύμβολα,

Και η άλλη όψη, αγώνας για την επιβίωση με κάθε μέσο

Λαός με μεγάλη ανθεκτικότητα, φυσική συστολή και ευγένεια

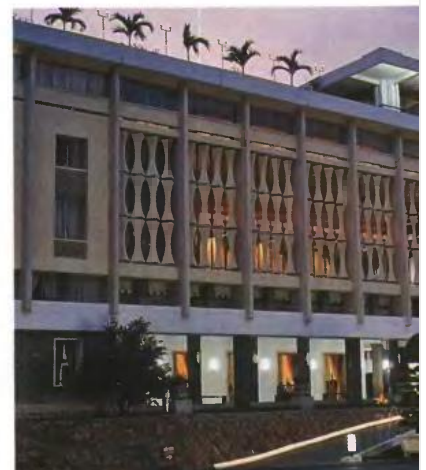
SHUTTERSTOCK / STÉPHANE BIDOIZE

η σημαία και το σφυροδρέπανο υπάρχουν παντού αλλά ποιθενά η ατμόσφαιρα καταπίεσης ενός κομμουνιστικού καθεστώτος δεν γίνεται αισθητή, τουλάχιστον στον επισκέπτη. Στα πενήντα χρόνια της ιστορίας του από την εδραίωση ενός κράτους το 1975 με τη νίκη των Βορείων και την αποχώρηση των αμερικανικών δυνάμεων είναι φανερό ακόμη και για τον επιφανειακό παρατηρητή των δυο εβδομάδων ότι η χώρα έκανε άλματα. Στη δική του μεταπολίτευση το Βιετνάμ μετατράπηκε από μια από τις φτωχότερες χώρες του κόσμου σε χώρα που περιλαμβάνεται στις 40 με τον μεγαλύτερο ρυθμό ανάπτυξης παγκοσμίως, 5% σε ετήσια βάση.

Τα στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας επιβεβαιώνουν αυτή την πορεία. Με την

εισαγωγή των οικονομικών μεταρρυθμίσεων το 1986 (Doi Moi) η χώρα άλλαξε όψη σε μια γενιά. Εκατομμύρια άνθρωποι βγήκαν από τη φτώχεια, απέκτησαν πρόσβαση σε υγεία και παιδεία, αυξήθηκε το προσδόκιμο ζωής στα 75 χρόνια και η οικονομία έφτασε σε επίπεδο μεσαίου εισοδήματος. Ο στόχος της κυβέρνησης είναι να έχει μετατραπεί σε χώρα υψηλού εισοδήματος μέχρι το 2045. Και ίσως δεν είναι μακριά από το να το πετύχει καθώς είναι μια χώρα με άπιστευτο δυναμισμό, 102 εκατομμυρίων. Παρότι τα στατιστικά στοιχεία δείχνουν αύξηση του τμήματος του πληθυσμού που γερνάει, ο

Το προεδρικό μέγαρο στη Σαϊγκόν, τελευταίο όχουρ των Νοτίων, σήμερα μουσείο αφιερωμένο στην επανένωση της χώρας. Γ' αυτό εισέβαλαν οι Βόρειοι στην τελευταία νικηφόρα τους μάχη

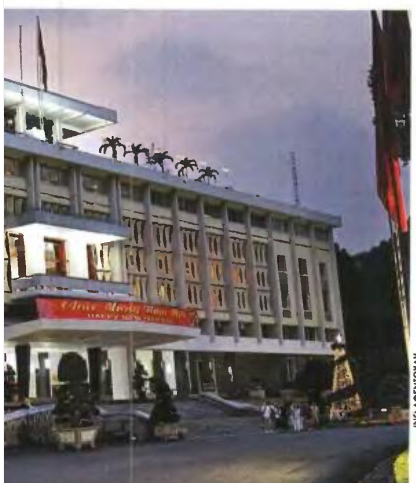

INA ABBONDIO

νεανικός πληθυσμός κατακλύζει όλους τους δημόσιους χώρους και τους δρόμους οδηγώντας μηχανάκια σε αριθμό που δεν μπορεί να συγκριθεί με καμιά ίσως άλλη χώρα και με ρυθμούς οδήγησης που θυμίζουν την Αθήνα δίχως κανέναν σεβασμό στους πεζούς και τα φανάρια.

Έχοντας κλίμα σχεδόν καλοκαιρινό όλο τον χρόνο, το Βιετνάμ ζει έξω. Αν μπορούμε να φανταστούμε την Αθήνα εκατό φορές πιο πολυπληθή, με χιλιάδες καφέ, μπαρ, εστιατόρια, χώρους αναψυχής, take away, όπου μπορείς να βρεις τα πάντα. Η αβηθονία είναι δείγμα μιας καταναλωτικής κοινωνίας

INA ABBONDIO

και το Βιετνάμ είναι μια τεράστια αγορά με ασιατικά χαρακτηριστικά. Φαίνεται άναρχη για ένα μη εξοικειωμένο μάτι αλλά πίσω από αυτή τη φαινομενική αναρχία, υπάρχει μια τάξη. Γιατί αυτό που κάνει τη διαφορά είναι το μέγεθος της εσωτερικής αγοράς των εκατό εκατομμυρίων αλλά και των εξαγωγικών δυνατοτήτων – μόνο για τον καφέ είναι η πρώτη χώρα εξαγωγής στον κόσμο. Επωφελήθηκε από την τάση φυγής μεγάλων επιχειρήσεων από την Κίνα και έδωσε κίνητρα εγκατάστασης στην επικράτεια του. Το 2025 οι ξένες επενδύσεις αυξήθηκαν κατά 9% φθάνοντας τα 27,62 δισεκατομμύρια δολάρια.

Αλλά θα αδικούσαμε την περιγραφή της χώρας μένοντας στα νούμερα. Το Βιετνάμ έχει χρώμα, χρώματα για την ακρίβεια. Με υπαιθριες αγορές που χάνεται το μάτι στην ποικιλία, με ναούς βουδιστικούς που διακονούν τη θρησκεία τους με χρυσοποίκιλα τέμπλα, και με μια μαγευτική φύση δασών και ακτών. Είναι μια χώρα ορεινή πανέμορφων περιοχών πυκνής βλάστησης – άλλωστε, αυτή αποδείχτηκε η μεγαλύτερη πρόκληση για τους Αμερικανούς, τα πυκνά δάση που δεν γνώριζαν. Ταυτόχρονα μια χώρα με ακτογραμμή σε όλο της το μήκος και χιλιάδες νησιά. Αυτή η πλευρά του, η ανατολική, είναι χάρμα οφθαλμών. Μπορείς να τη διασχίσεις νοκελικά με πλοιάρια που σε πάνε πίσω στον χρόνο. Η χώρα έχει και τεράστιες πεδινές εκτάσεις όπου δεσπόζει ο μέγας Μεκόνγκ με τους παραπόταμούς του. Αυτή ήταν άλλωστε η αιτία, λένε οι ειδικοί, να καταπιεθούν οι Γάλλοι εκεί περί το 1860, για να ελέγξουν την πρόσβαση σε όλη την Ινδοκίνα μέσω του ποταμού και να αποκτήσουν το μονοπώλιο του καφέ και των άλλων φυσικών πόρων. Ήταν και παραμένει η πύλη της Νοτιοανατολικής Ασίας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το μέλλον της.

Διπλωματία-«μπαμπού»

Μια απόσταση 550 χιλιομέτρων χωρίζει την πρωτεύουσα του Βιετνάμ από την Κίνα στον Βορρά και μπορεί κανείς να τη διανύσει σε 4-5 ώρες. Ποιες είναι οι σχέσεις με τον «μεγάλο αδελφό»; Είναι σχέσεις σύνθετες, κατά καιρούς συγκρουσιακές, αφού η πραγματικότητα των μεγεθών είναι αδήριτη. Η Κίνα ήταν η πρώτη χώρα που αναγνώρισε την ανεξαρτησία του το 1950 και οι σχέσεις τους συχνά αποκαλούνται από την ηγεσία της «συντροφικές και αδελφικές». Αλλά είχαν και έχουν σημαντικές διενέξεις για τις επαπτόμενες θαλάσσιες ζώνες τους με αποτέλεσμα η κοινή γνώμη του Βιετνάμ, όπως δείχνουν μετρήσεις, να μην τρέφει τόσο «αδελφικά αισθήματα» για την Κίνα. Και οι δύο χώρες διεκδικούν τμήματα Αποκλειστικών Οικονομικών Ζωνών και κτίζουν για να τα κατοχυρώσουν τεχνητά νησιά.

Το Βιετνάμ έχει υιοθετήσει την αποκαλούμενη «διπλωματία-μπαμπού» με τα χαρακτηριστικά του ομώνυμου δένδρου, σκληρή και ευέλικτη ταυτόχρονα. Έχει πολύ εκτεταμένη οικονομική συνεργασία με την Κίνα αλλά δεν έχουν επιλύσει τις διαφορές τους στη Νότια Σινική Θάλασσα, την «Ανατολική Θάλασσα» για το Βιετνάμ, και έχουν συχνά στο παρελθόν

έλθει σε αντιπαράθεση για δύο στρατηγικής σημασίας νησιωτικά συμπλέγματα, τα Paracel και Spratly. Ήρθαν σε κανονική σύγκρουση το 1974 για τα Paracel και το 1988 για το Johnson Reef Skirmish. Οι διαφορές τους για την έκταση της ΑΟΖ της κάθε χώρας δεν έχουν επιλυθεί – το Βιετνάμ αποδέχεται τη διαπραγμάτευση στο πλαίσιο του ASEAN (Association of Southeast Asian Nations) ενισχύοντας ταυτόχρονα τις σχέσεις του με τις ΗΠΑ και άλλες γειτονικές χώρες συνάπτοντας συμφωνίες «Στρατηγικής Συνεργασίας». Η εξωτερική του πολιτική, όπως διατυπώνεται σε επίσημα κείμενα, είναι αυτή των τεσσάρων «όχι»:

Οχι ένταξη σε στρατιωτικές συμμαχίες
Οχι ξένες στρατιωτικές βάσεις στο έδαφός του

Οχι εξάρτηση από μια χώρα για να αντιμετωπισθεί μια άλλη

Οχι στη χρήση βίας ή στην απειλή χρήσης βίας στις διεθνείς σχέσεις.

Για τις διεκδικήσεις του έναντι της Κίνας το Βιετνάμ στηρίζεται σε ιστορικά τεκμήρια του 15ου αιώνα που αποδεικνύουν την κατοχή των Paracel και Spratly από βασιλικές δυναστείες του αλλά και σε ολλανδικούς και πορτογαλικούς χάρτες του 17ου αιώνα. Ε ναι, οι διαφορές περί θαλασσιών ζωνών δεν είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα μόνο της Μεσογείου και πολλά χρήσιμα συμπεράσματα μπορούν να εξαχθούν και από αυτή τη διαμάχη.

Η ισορροπία δυνάμεως στη Νότια Σινική Θάλασσα είναι ένα από τα κρισιμότερα διεθνή ζητήματα που θα καθορίσουν και τις σχέσεις ΗΠΑ - Κίνας ενδεχομένως σε ορατό χρονικό διάστημα με επίκεντρο την Ταιβάν αλλά και την ευρύτερη περιοχή. Αν επικρατήσει η λογική των σφαιρικών επιρροής, όπως τα πρόσφατα δείγματα αμερικανικής συμπεριφοράς δείχνουν, το Βιετνάμ και οι γειτονικές χώρες μπορεί να μείνουν χωρίς επιλογή. Η Κίνα που έως σήμερα δεν έχει επιδιώξει πέραν της άσκησης οικονομικής επιρροής να δημιουργήσει ένα θεσμικό πλαίσιο ανταγωνιστικό των δυτικών θεσμών μπορεί να το κάνει και να απαιτήσει την προσχώρηση των γειτονικών κρατών σε αυτό.

Το μοντέλο που έχει ακολουθήσει το Βιετνάμ είναι έτσι κι αλλιώς το κινεζικό, κομμουνιστικό καθεστώς με οικονομία της αγοράς. Είναι βλέποντάς το από τη δυτική σκοπιά ένα παράδοξο, πως μπορεί μια χώρα να αναπτύσσεται χωρίς δημοκρατία και όταν φθάνει σε ρυθμούς ανάπτυξης υψηλούς ο πληθυσμός της να μη διεκδικεί τη δημοκρατία. Δεν ισχύει φυσικά αυτό για χώρες όπως η Ιαπωνία ή η Κορέα που συνδυάζουν την οικονομική ανάπτυξη με καλή λειτουργία της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Μια πιο επιθετικά Κίνα θα τις απειλήσει, ειδικά αν μια σφαίρα επιρροής εδραιωθεί υπό τον έλεγχό της με συγκεκριμένη θεσμική υπόσταση, στο πρότυπο, για παράδειγμα, της ΕΕ. Σε ένα τέτοιο σενάριο, ούτε οι ισχυρές αυτές χώρες αλλά ούτε και οι μικρότερες της περιοχής θα αφεθούν να επιλέξουν τον δικό τους ανεξάρτητο δρόμο. Και αυτό είναι το σενάριο που θα οδηγούσε σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ αν αποφάσιζαν να το αποτρέψουν. ●

Έχοντας κλίμα σχεδόν καλοκαιρινό όλο τον χρόνο, το Βιετνάμ ζει έξω. Αν μπορούμε να φανταστούμε την Αθήνα εκατό φορές πιο πολυπληθή, με χιλιάδες καφέ, μπαρ, εστιατόρια, χώρους αναψυχής, take away, όπου μπορείς να βρεις τα πάντα